

Oponentský posudek bakalářského absolventského koncertu a doplňkové písemné práce Adama Stráňavského

Potěšen a spokojen jsem odcházel dne 15. května t. r. z bakalářského koncertu posluchače Adama Stráňavského. Přes nezvyklý odpolední čas koncertu slušně zaplněná Galerie, příjemná atmosféra, zajímavá dramaturgie a zdravý, profesionální výkon na pódiu byly zárukou mile prožitého večera.

Na úvod koncertu zazněla Sonáta D dur Josepha Haydna Hob XVI: 42, dílo prosté, dvouvěté, ale zrádně svou komplikovanou rytmickou strukturou zejména v první, pomalé větě. Kombinace duol, triol, tečkovaného rytmu a pauz různé délky znesnadňují posluchači orientaci v rytmickém pulzu. Zde bych sólistovi doporučil omezit individuální vnitřní agogiku na co nejmenší míru a tím ulehčit posluchači situaci. Klasicistní zvuk Haydna byl velmi přesvědčivý a úhozově krásný.

Další část večera byla věnována dvěma skladbám Maurice Ravela. Zatímco V Pavaně za mrtvou infantku bych si dovedl představit ještě zřetelnější odlišení tématu a dalších jednotlivých hlasů, Sonatina byla zahrána velmi přesvědčivě, pianisticky suverénně a s mnoha pěknými zvukovými i agogickými nápady. Změna barvy nástroje a úhozu mezi Haydnem a Ravelem byla přímo učebnicová.

Druhou část večera zcela vyplnilo jedno z nejzávažnějších, nejdelších a nejkrásnějších děl romantické klavírní literatury – Brahmsova pětivětá Sonáta f moll op. 5. Adam Stráňavský vstoupil do díla bez bázně a hany a když se některé počáteční skoky v tématu úplně nezdařily, nenechal se tím nikterak omezit ve své plně intenzivní interpretaci díla. Mimořádně zdařilá byla lyrická druhá věta i bravurní věta třetí. Původně jsem chtěl vyzdvihnout, jak mladý pianista s nadhledem řeší tuto velkou orchestrální formu, pak jsem si ale uvědomil, že autorovi nebylo ještě celých 20 let, když dílo stvořil.

Každopádně Adam Stráňavský je hloubavým umělcem, s velmi dobrou pianistikou a s nesmírně vyvinutým citem pro stylové odlišení jednotlivých hudebních epoch. I přes drobné nedostatky působil výkon velmi přesvědčivě, suverénně a zanechal v posluchačích velmi pozitivní dojem.

Navrhuji známku „A“.

Brahmsovou sonátou se Stráňavský zabývá i ve své bakalářské diplomové práci. Z koncertního provedení bylo zřejmé, že se jedná o jeho „srdeční“ záležitost a písemná práce tuto skutečnost jen potvrdila. Zejména jeho přehledný a zralého pianisty hodný Interpretiční rozbor sonáty /kap. 3/ je výborným vodítkem pro každého, kdo se tímto dílem v budoucnu hodlá zabývat. Jeho postřehy jsou velmi přesné a sám jako interpret této sonáty se s nimi zcela shoduje. Co se týče psaného projevu, měl by autor sjednotit psaní tóniny f moll nebo f mol /nevím, zda jsou ve slovenštině obě verze možné/, ale rozhodně by se tyto verze neměly v práci střídat. Jazykovou stránku nemohu objektivně posoudit, ale v rámci mé znalosti slovenštiny mi přišla bezproblémová.

Jeden typ k zamyšlení: v páté větě Sonáty f moll Brahms v díle C /to je ten Des dur chorál/ částečně cituje c. k. rakouskou hymnu a v prvních čtyřech taktech jí doprovází čtyřmi basovými oktávami napodobující zvuk velkých zvonů. Nic podobného se nikde jinde v díle neobjevuje. Co tím mladý skladatel, který pobýval na severu Německa a ve Vídni do té doby nebyl, chtěl naznačit? A proč zrovna čtyři údery zvonů? Přeji panu Stráňavskému, aby se mu podařilo tuto záhadu nějak zajímavě vysvětlit. K jeho koncertnímu výkonu i k diplomové práci upřímně blahopřeji.

Diplomovou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení „A“.

prof. Ivan Klánský

